

man her ad indirekte Vej siger, at Kjøbenhavn af de Personer, der bo uden for Stadsens Grund, men drive Næring i Kjøbenhavn, skal have den samme Skat, som den faar af de øvrige Børgere i Staden. Mere end dette maa den ikke faa, det er ganske naturligt; man kan ogsaa spønde Buen for højt, det bør ikke være Meningen at beskattede de udenforboende højere, men lige op til Grænsen maa man komme. Hvis vi derimod betragte Forholdet for Købstædernes Vedkommende, kunde man jo tænke sig, at der boede en Mand i Kjøbenhavn, der drev en Virksomhed i en af Købstæderne, og jeg tror, vi have adskillige Eksempler paa, at endog saa ret betydelige Forretninger have sat Virksomheder i Gang i en stor Del af vore Købstæder. Her vil Forholdet være helt anderledes, her vil det blive saaledes, at den paagældende Købstad — lad os sige den har en Skatteprocent af 7—8; det er ikke saa særlig meget, vi have Købstæder, der ere endnu højere oppe —, altsaa ikke af den Næring, der drives paa Købstadens Grund, vil kunne faa en Afgift, der naar højere, end hvad der svarer til 3 pCt. af Næringen; mere maa den ikke faa. Selv om de andre Skattebørgere i Byen maa betale 7—8 pCt., skal Byen dog nøjes med den samme Skat af Næringen, som Kjøbenhavn skal have, nemlig 3 pCt. Jeg ser ikke, der er nogen Logisk Konsekvens i den Slags Lovgivning, og derfor tiltaler den mig ikke. Det, der imidlertid for mig er det mest affrækkende, er det, at man har lagt Bestemmelserne i § 3 saaledes til Rette, at de ganske vist — det skal jeg indrømme — konsekvent føre til det Maal, jeg har nævnt, at forøge Staden Kjøbenhavns Indtægter, hvad jeg selvfølgelig ikke misunder Staden Kjøbenhavn, naar det blot ikke kom til at gaa ud over andre Kommuner — har lagt det hele saa fuldstændig til Rette, at der intet Gul bliver. Hvad enten den paagældende Børgere i Kjøbenhavn, der flytter andsteds hen, men fortsætter sin Næring i Kjøbenhavn, flytter ud og bliver ude, eller han sin bliver en Del af Mæret i den fremmede Kommune og kommer tilbage igen, er § 3 affattet paa en saa konsekvent og logisk Maade, set fra et kjøbenhavnsk Synspunkt, at Staden Kjøbenhavn faar fuld Skat fra den paagældende for hver eneste Dag i Mæret. Der er aabenbart ikke

nogen Mulighed for, at Kjøbenhavn kan komme til at miste nogen som helst Del af Indtægten af den paagældende Børgere, der fortsætter sin Næring i Byen, men flytter enten permanent eller midlertidig bort. Ved Gennemlæsningen af § 3 — og § 4 med for øvrigt — vil det ses, at det ene udfylder det andet saa komplet, at Kjøbenhavn faar hele Statten, og de Kommuner, som ligger rundt omkring Byen og ikke have de kjøbenhavnske Beboere alene for deres Fornøjelse, næppe faa nogen Ting. Man kan derfor, forekommer det mig, ikke ret vel vedtage denne Del af Lovforslaget, uden at man dog forud gør sig klart, hvad det er, man gør. Vi have ogsaa — det er snart en Del Aar siden — vedtaget en anden kjøbenhavnsk Skattelov, hvor jeg tror, man usforvarende er kommen til at vedtage en Bestemmelse, der staar i aabenbar Modstrid med Landkommunalloven; og som vi derfor den Dag i Dag maa søge at komme uden om paa den Maade, at man i de Kommuner, der have deres Betskatingshjemmel i Landkommunalloven, maa søge en privat Overenskomst med Kjøbenhavns Magistrat for ikke at faa Spørgsmaalet for Domsstolene. Jeg sigter til Bestemmelsen i sidste Stykke af § 9 i Loven af 1ste April 1887, der siger, at „de, der saaledes tilflytte Kommunen i Skatteaarets Løb, blive skattepligtige i denne fra den 1ste i den efter Tilflytningen følgende Maaned“. Det vil let ses, hvilken uhyre Fordel det er for Kjøbenhavn, at man kan sætte den paagældende, der tilflytter fra en anden Kommune, i Skat fra den 1ste i den paafølgende Maaned, medens en hvilken som helst anden Kommune i Landet, hvortil Tilflytning finder Sted, kun kan sætte den paagældende i Skat fra den første i det følgende Halvaar, medens man har Ret til at afkræve den paagældende Skat indtil Udgangen af det Fjerdingaar eller Halvaar, hvori han flytter, efter som man optkræver 4 eller 2 Gange i Mærets Løb. Det Forhold, jeg her omtaler, giver Anledning til det Forhold, at naar en af de andre Kommuner i Landet har sat en af sine Beboere i Skat for hele Mæret, og denne Beboer flytter til Kjøbenhavn saa tidligt paa Mæret, at der endnu er Plads aaben for, at Kjøbenhavn kan faa Skat af ham for en eller flere Maaned, er den paagældende Landkommune,